

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci navrhovatele: **České štěrkopísky spol. s r.o.**, IČO: 27584534, se sídlem Cukrovarská 34, Praha 9, zast. Mgr. Vojtěchem Metelkou, advokátem, se sídlem Martinská 608/8, Plzeň, proti odpůrci: **obec Žerotín**, se sídlem Žerotín 13, Litovel, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy odpůrce ze dne 29. 11. 2016 – Územní plán Žerotín, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti výrokům II. a III. rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 30. 9. 2019, č. j. 73 A 5/2018 - 111,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 30. 9. 2019, č. j. 73 A 5/2018 - 111, **se zrušuje** ve výroku III. a v té části výroku II., kterou byl zamítnut návrh na zrušení části opatření obecné povahy Územní plán Žerotín vydaného zastupitelstvem obce Žerotín dne 29. 11. 2016 vylučující umístování „*staveb, zařízení a jiných opatření pro těžbu nerostů, včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení*“ vymezené v bodě A/I.6b pro plochy W, NL, ZP, NP a NZ.
- II. Opatření obecné povahy Územní plán Žerotín vydané zastupitelstvem obce Žerotín dne 29. 11. 2016 **se zrušuje** v části vylučující umístování „*staveb, zařízení a jiných opatření pro těžbu nerostů, včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení*“ vymezené v bodě A/I.6b pro plochy W, NL, ZP, NP a NZ, a to dnem právní moci tohoto rozsudku.
- III. Ve zbytku **se** kasační stížnost **zamítá**.
- IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy ani řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Navrhovatel se návrhem ze dne 24. 11. 2018 domáhal zrušení územního plánu (označeného opatření obecné povahy, dále též „ÚP Žerotín“) odpůrce v části, která vylučuje těžbu nerostů v katastrálním území Žerotín v ploše chráněného ložiskového území a výhradního ložiska štěrkopísku Žerotín – Liboš, která vymezuje plochu chráněného ložiskového území (dále též „CHLÚ“) a výhradního ložiska štěrkopísku Žerotín – Liboš, a v části, která vylučuje umístování staveb, zařízení a jiných opatření pro těžbu nerostů v nezastavěném území. Navrhovatel vyličil, že je společností zabývající se těžbou a zpracováním štěrků a písků a zamýšlí těžbu těchto materiálů na území odpůrce. Za tímto účelem v minulosti již opakovaně získal rozhodnutí o tzv. předchozím souhlasu k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru Žerotín. K záměru navrhovatele na těžbu v dotčené lokalitě bylo rovněž vydáno kladné závazné stanovisko k posouzení vlivů na životní prostředí Ministerstva životního prostředí. Napadené opatření obecné povahy záměr navrhovatele vylučuje (není možné vydat rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru) a zkracuje navrhovatele na jeho veřejném subjektivním právu na stanovení dobývacího prostoru, resp. následně na těžbu štěrkopísku.

[2] Navrhovatel vyjádřil přesvědčení, že toto opatření obecné povahy není v souladu s právními předpisy vztahujícími se k procesu pořízení územního plánu. Zásah do svých práv navrhovatel spatřoval v bodě A/I.2b výroku opatření obecné povahy - „vyloučení dobývání nerostů a těžby“, dále v bodě A/I.5f – Dobývání ložisek nerostných surovin - a v bodě A/I.6b – Podmínky pro využití ploch s rozdílným způsobem využití, včetně stanovení podmínek prostorového uspořádání, plochy NZ. Tím, že odpůrce zařadil výhradní ložisko štěrkopísku a CHLÚ do stabilizovaných ploch zemědělských (NZ), vymezením mimo zastavěné území a výslovným uvedením nepřípustnosti staveb, zařízení a jiných opatření pro těžbu nerostů, včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí, včetně oplocení, a vyloučením použití § 18 odst. 5 poslední věta zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), bez vymezení veřejného zájmu, znemožnil navrhovateli vymezení dobývacího prostoru a těžební činnost.

[3] Odůvodnění, dle něhož se plochy těžby nevymezují i s ohledem na ochranu krajinného rázu a kvalitu životního prostředí obyvatel, nemá prostor při pořizování územního plánu, ale až v navazujících řízeních podle zákona č. 114/1992 Sb. a zákona č. 100/2001 Sb., konkrétně v řízení o vydání závazného stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí. Pokud územní plán po vymezení veřejného zájmu ve vztahu k § 18 odst. 5 stavebního zákona těžbu v území výslovně vylučuje, vymezil jej odpůrce nezákonným způsobem a překročil svoji pravomoc, protože uvedené vlivy posuzuje Ministerstvo životního prostředí podle § 2 zákona č. 100/2001 Sb. a závěr Ministerstva životního prostředí je podkladem pro územní rozhodování o konkrétním záměru. Navíc, jak je patrné ze souhlasného závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 10. 8. 2018, tyto obavy z negativních vlivů záměru navrhovatele se nepotvrdily.

[4] Navrhovatel dále namítal nesoulad územního plánu s § 36 odst. 5 a § 43 odst. 3 stavebního zákona. Odpůrce v odůvodnění územního plánu v bodu B/I.2b tvrdí, že územní plán je v souladu se Zásadami územního rozvoje Olomouckého kraje („ZÚR OK“). S tímto tvrzením navrhovatel nesouhlasí, neboť ze ZÚR OK a jejich aktualizace č. 1, jež

pokračování

byly závazné pro pořizování a vydání napadeného územního plánu, plyne opak. ZÚR OK se po změně aktualizací č. 1 z roku 2011 změnily, neboť ohledně těžby štěrkopísku byla zpracována územní studie, která se stala územně plánovacím podkladem (§ 25 stavebního zákona), a to nejen pro pořizování aktualizace č. 1 ZÚR, ale i pro pořizování a vydávání územních plánů, protože územní plány musí být právě se ZÚR v souladu a tento cíl byl i územní studií vymezen. Územní studie byla schválena před vydáním územního plánu odpůrce a její aktuálnost byla ověřena krajským úřadem dne 14. 11. 2018. Územní studie vymezuje specifickou oblast ST2-1, která se nachází v k. ú. Žerotín a k. ú. Liboš a ve které je výhradní ložisko štěrkopísku Žerotín – Liboš. Podle navrhovatele z předmětné územní studie odpůrci vyplývala povinnost v územním plánu sledovat veškerá ložiska, zejména výhradní ložiska a CHLÚ, tyto zpracovat v rámci limitů využití území a hlavně pak to, že navrhovaná těžba musí být v územním plánu obce zpracována v plochách těžby. Výhradní ložisko štěrkopísku Žerotín – Liboš proto mělo být v územním plánu vymezeno v ploše těžby a odpůrcem měly být pouze převzaty podmínky využití dané plochy vymezené územní studií.

[5] Krajský soud rozsudkem uvedeným v záhlaví územní plán odpůrce v rozsahu koncepční teze „*vytlučení dobývání nerostů a těžby*“ vymezené v bodě A/I.2b textové části zrušil dnem právní moci tohoto rozsudku, ve zbytku návrh zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že územní plán odpůrce není v rozporu s § 18 odst. 5 stavebního zákona ve znění účinném v době jeho přijetí, neboť veřejný zájem, kterého se navrhovatel dovolává, byl do úpravy tohoto ustanovení stavebního zákona začleněn až s účinností od 1. 1. 2018, novelou č. 225/2017 Sb. Odpůrce dostal své povinnosti zabezpečit ochranu nerostného bohatství proti znemožnění nebo ztížení jeho budoucího dobývání nehornickými stavbami a zařízeními, neboť s CHLÚ počítá a vyznačil jeho hranice v územně plánovací dokumentaci. Nedošlo tedy k porušení § 16 a § 17 horního zákona.

[6] Krajský soud shledal částečně důvodnou námitku týkající se nesouladu ÚP Žerotín se ZÚR OK, a to v rozsahu koncepční teze „*vytlučení dobývání nerostů a těžby*“ vymezené v bodě A/I.2b textové části územního plánu. Shledal totiž, že za situace, kdy ZÚR OK těžbu v posuzované oblasti CHLÚ v k. ú. Žerotín, byť pouze při splnění určitých podmínek, připouští, nelze těžbu územně plánovací dokumentací, která musí být dle § 43 odst. 3 stavebního zákona v souladu se zásadami územního rozvoje, *a priori* vyloučit tak, jak to bylo v tomto případě učiněno v územním plánu v části A/I.2b. tezí „*vytlučení dobývání nerostů a těžby*“. Proto krajský soud územní plán odpůrce v této části zrušil, neboť jej shledal v rozporu se ZÚR OK.

[7] Naopak krajský soud neshledal nesoulad územního plánu se ZÚR OK zařazením pozemků, pod nimiž se nachází výhradní ložisko štěrkopísku, do stabilizovaných ploch zemědělských (NZ). Způsob využití pozemků, pod nimiž se předmětné výhradní štěrkopískové ložisko nachází, v územním plánu, je totiž zcela v souladu s požadavky horního zákona a v souladu se ZÚR OK, neboť nezakazuje těžbu samotnou, již ZÚR OK za splnění určitých podmínek v daném místě připouští.

[8] K námitce, že vymezení plochy NZ znemožňuje navrhovateli těžbu, krajský soud uvedl, že z ustálené judikatury shrnuté např. v rozsudku NSS ze dne 4. 11. 2014, č. j. 2 As 46/2014 - 79, vyplývá, že opatření obecné povahy lze úspěšně napadat návrhovými body,

které navrhovatel uplatnil jako námitky či připomínky v době veřejného projednávání. Navrhovatel však po celou dobu přijímání územního plánu proti němu nepodal žádné námitky ani připomínky. Soud se proto nemohl zabývat proporcionalitou přijatého řešení, neboť by rozhodoval o dané otázce „v první linii“, a nahrazoval tak činnost pořizovatele opatření obecné povahy. V této souvislosti krajský soud poukázal na rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2013, č. j. 8 AOs 2/2012 - 59.

[9] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že odpůrce území, v němž se nachází výhradní ložisko šterkopísku Žerotín - Liboš, v územním plánu v rozporu se zákonem nevymezil jako plochu těžby. S ohledem na § 18 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a územní studii totiž odpůrce nebyl povinen zařadit výhradní ložisko šterkopísku Žerotín - Liboš do územního plánu jako plochu těžby. Ke stanovisku Ministerstva životního prostředí ze dne 10. 8. 2018, č. j. MZP/2018/570/892, krajský soud uvedl, že se jedná toliko o souhlasné stanovisko podmíněné, tj. na jeho podkladě v žádném případě nelze předvídat výsledek řízení o stanovení dobývacího prostoru.

II. Kasační stížnost

[10] Proti výrokům II. a III. rozsudku krajského soudu podal navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž krajskému soudu vytknul, že zrušil jen tu část územního plánu, která generálně vylučuje těžbu v dotčeném území a která je pouze jakýmsi „úvodem s východisky dalšího textu“.

[11] Stěžovatel si položil otázku, jak může být v rozporu s nadřazenými ZÚR OK, že v urbanistické koncepci územního plánu je uvedena pro celé území věta „*vyloučení dobývání nerostů a těžby*“, ale už není podle krajského soudu s nadřazenou územně plánovací dokumentací v rozporu, že napadený územní plán ve vymezené a definované ploše, ve které se skutečně ložiska k těžbě nachází (ve formě CHLÚ i výhradního ložiska), těžbu nerostů explicitně vylučuje, tj. zakazuje. Samotné ZÚR OK uvádí, že má být pořizovateli „podřízené“ územně plánovací dokumentace respektován obsah „územní studie šterkopísků“. Pokud podle krajského soudu odpůrce nerespektoval ZÚR OK, pak měl svou úvahu dokončit a posoudit, co je požadavkem na využití území, který si přeje osoba s přednostním právem na vymezení dobývacího prostoru ve výhradním ložisku a co je požadavkem na využití území, který vyplývá z toho, že dané území je výhradním ložiskem a chráněným územím a ZÚR OK a k nim zpracovaná územní studie šterkopísků uvádí, že právě tyto plochy musí být v územních plánech zpracovány jako plochy těžby.

[12] Odpůrce, očividně si vědom existence CHLÚ a výhradního ložiska Žerotín, měl zpracovat uvedené do územního plánu jako limity využití území a navrhovanou těžbu (Ministerstvo životního prostředí udělilo přednostní oprávnění k vymezení dobývacího prostoru stěžovateli) vymezit v souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb. jako plochu těžby. I pokud by se odpůrce nepodvolil tomu, co mu stanovila ZÚR OK a územní studie šterkopísků a nevymezil dané území v ploše těžby, tak minimálně nesměl územním plánem zakázat těžbu ve výhradním ložisku a CHLÚ.

pokračování

[13] Krajský soud tak podle stěžovatele měl zrušit i „*vymezení plochy CHLÚ a plochy výhradního ložiska štěrkopísku Žerotín – Liboš (evidenční číslo ložiska B3 216 800) ve stabilizovaných plochách zemědělských NZ*“, které těžbu nerostů nevymezují v hlavním, přípustném ani podmíněně přípustném využití, a „*vyloučení umístování staveb, zařízení, a jiných opatření pro těžbu nerostů v nezastavěném území*“, aby dostál tomu, že těžba nerostů nebude v rozporu se ZÚR OK ve specifické oblasti - ploše ST2 - vyloučena.

[14] Stěžovatel dále uvedl, že námitky uplatněné v návrhu se týkaly třetího kroku algoritmu přezkumu opatření obecné povahy, tj. postup při vydání územního plánu byl v rozporu se zákonem, nikoli tedy pátého kroku algoritmu přezkumu opatření obecné povahy (neproporcionalita zásahu do práv stěžovatele). Skutečnost, že stěžovatel nepodal námitky ani připomínky v procesu přijímání napadeného územního plánu, je irelevantní, vzhledem k tomu, že napadený územní plán je v rozporu s nadřazenou územně plánovací dokumentací, evidovanou územní studií jako územně plánovacím podkladem a právními předpisy - § 43 odst. 3 stavebního zákona a § 15 odst. 1 horního zákona.

[15] Zpracovatel územně plánovací dokumentace navrhl řešení, které využití nerostného bohatství vysloveně znemožňuje, a tento svůj krok neodůvodnil, když nepopsal, proč nemá veřejný zájem státu dle § 15 odst. 1 horního zákona zpřesněný v ZÚR OK a územní studii štěrkopísky přednost před zájmem územně samosprávného celku. Stěžovatel se dále neztotožnil s názorem soudu, že CHLÚ a výhradní ložisko nemohlo být vymezeno v ploše těžby nerostů ve smyslu § 18 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

[16] Za nesprávnou, zčásti nesrozumitelnou a v zásadě nepřezkoumatelnou stěžovatel považuje část odůvodnění v bodě 48 kasační stížnosti napadeného rozsudku, kde krajský soud s odkazem na bod 5.1.3. územní studie uvedl, že plochu těžby lze do území umístit jen na základě územního rozhodnutí o změně využití území (dobývací prostor), přičemž žádné takové rozhodnutí pro předmětné území vydáno nebylo. Takové rozhodnutí vskutku vydáno nebylo, neboť tomu brání právě ona sporná část napadeného územního plánu. Uvedená argumentace krajského soudu se podle stěžovatele míjí s předmětem tohoto řízení.

[17] Odpůrce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud posoudil přitom zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že krajský soud měl zrušit i části ÚP Žerotín týkající se *vymezení plochy CHLÚ a plochy výhradního ložiska štěrkopísku Žerotín – Liboš*

(evidenční číslo ložiska B3 216 800) ve stabilizovaných plochách zemědělských NZ, které těžbu nerostů nevymezují v hlavním, přípustném ani podmíněně přípustném využití, a vyloučení umístování staveb, zařízení, a jiných opatření pro těžbu nerostů v nezastavěném území, aby dostál tomu, že těžba nerostů nebude v rozporu se ZÚR OK ve specifické oblasti ploše ST2 vyloučena.

[21] K této námitce Nejvyšší správní soud v první řadě ve shodě s krajským soudem konstatuje, že ZÚR OK, pro území v oblasti ST2, v níž se nachází předmětné CHLÚ v k. ú. Žerotín, ukládá v kapitole A3 bodě 15. 1. 2. 1. respektovat tyto zásady: *připuštění „zahájení přípravy dalších těžeb menšího plošného rozsahu s dostatečným objemem zásob a dlouhodobou životností (rozsah všech těžeb prováděných současně celkem nepřekročí plochu 45 ha) postupem dle „územní studie štěrkopísků“, tedy jen za splnění zákonných podmínek respektujících co nejnížší zátěž na jednotlivé složky životního prostředí a zejména v oblasti dopravní zátěže mimo zastavěná území obcí; v místě plánovaných těžeb realizovat pokud možno v maximální míře přírodě blízká protipovodňová opatření s maximálním využitím retenční schopnosti a balance objemů skrývek při stavbě a opravách povodňových hrází, bočních poldrů apod. pro ochranu obcí.“*

[22] Podle § 36 odst. 5 stavebního zákona jsou zásady územního rozvoje závazné pro pořizování a vydávání územních plánů a podle § 43 odst. 3 věty první téhož zákona územní plán v souvislostech a podrobnostech území obce zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování v souladu se zásadami územního rozvoje kraje a s politikou územního rozvoje. Proto není možné, aby územní plán odpůrce v rozporu se ZÚR OK zcela vyloučil dobývání nerostů a jejich těžbu, neboť takovéto využití vymezeného území (do něhož spadá i území odpůrce regulované územním plánem) výslovně předpokládají ZÚR OK. Krajský soud tedy postupoval správně, když k návrhové námitce stěžovatele zrušil koncepční tezi „*vyloučení dobývání nerostů a těžby*“ uvedenou v části A/I.2b územního plánu – ochrana a rozvoj hodnot.

[23] Stěžovatel se domáhal také zrušení *vyloučení umístování staveb, zařízení, a jiných opatření pro těžbu nerostů v nezastavěném území*. Této námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ve vztahu k plochám NS – Plochy smíšené nezastavěného území. Z koordinačního výkresu územního plánu je totiž zřejmé, že do těchto ploch nezasahuje CHLÚ ani ložisko výhradních nerostných surovin (štěrkopísky) či ložisko nevýhradních nerostných surovin (štěrkopísky).

[24] Důvodnou však Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku ve vztahu k plochám NZ – plochy zemědělské, W – vodní a vodohospodářské, NL – plochy lesní, ZP – zeleň přírodního charakteru, NP – plochy přírodní. Do těchto ploch totiž uvedená ložiska zasahují. Úplné vyloučení umístování staveb, zařízení a jiných opatření pro těžbu nerostů ve svém důsledku znamená vyloučení dobývání nerostů a jejich těžby, neboť z povahy věci nelze dobývání a těžbu nerostů provozovat bez potřebných technických zařízení. V případě těchto ploch tak je územní plán v rozporu se ZÚR OK. V této souvislosti Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli, že námitka týkající se této vady územního plánu nepředstavuje námitku neproporcionality zásahu do práv stěžovatele. Uplatnění námitky nezákonnosti územního plánu pro rozpor s nadřazeným územně plánovacím dokumentem v návrhu proto nebránilo to, že stěžovatel nepodal námitky či připomínky v procesu veřejného projednání návrhu napadeného územního plánu.

pokračování

[25] Stěžovatel se dále domáhá zrušení *vymezení plochy CHLÚ a plochy výhradního ložiska šterkopísku Žerotín – Liboš (evidenční číslo ložiska B3 216 800) ve stabilizovaných plochách zemědělských NZ*. Tyto plochy dle jeho názoru měly být vymezeny jako plochy těžby. Tuto námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou.

[26] Dle § 18 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, *plochy těžby nerostů zahrnují zpravidla pozemky povrchových dolů, lomů a pískoven, pozemky pro ukládání dočasně nevyužívaných nerostů a odpadů, kterými jsou výsypky, odvaly a kaliště, dále pozemky rekultivací a pozemky staveb a technologických zařízení pro těžbu. Do plochy těžby nerostů lze zahrnout i pozemky související dopravní a technické infrastruktury*.

[27] Z tohoto ustanovení vyplývá, že do ploch těžby se v územně plánovací dokumentaci zařazují pozemky, které již slouží k zajištění těžební činnosti, případně s ní souvisejí, nikoli však veškerá na území státu zjištěná ložiska nerostů. Z výše uvedeného rovněž vyplývá, že není opodstatněná námitka stěžovatele, v níž krajskému soudu vytýká nesprávnost závěru, že CHLÚ a výhradní ložisko šterkopísku nemohlo být vymezeno v ploše těžby nerostů ve smyslu § 18 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Stejně tak nelze stěžovateli přisvědčit, že ZÚR OK a k nim zpracovaná územní studie šterkopísky uvádí, že právě tyto plochy musí být v územních plánech vymezeny jako plochy těžby. Zásady územního rozvoje připouští možnost zahájení přípravy těžby ve vymezených specifických oblastech, neřeší však způsob zařazení pozemků do jednotlivých ploch v územních plánech.

[28] Stěžovatel dále namítl, že zpracovatel územně plánovací dokumentace navrhl řešení, které využití nerostného bohatství vysloveně znemožňuje, a v odůvodnění územního plánu toto řešení neodůvodnil, neboť nepopsal, proč nemá veřejný zájem státu dle § 15 odst. 1 horního zákona zpřesněný v ZÚR OK a územní studii šterkopísky přednost před zájmem územně samosprávného celku. Nejvyšší správní soud k tomu v první řadě uvádí, že uvedené ustanovení horního zákona stanoví orgánům územního plánování povinnost navrhopvat řešení, které je z hlediska ochrany a využití nerostného bohatství a dalších zákonem chráněných obecných zájmů nejvýhodnější. Orgán územního plánování tak je povinen ve vztahu k nerostnému bohatství krom možností jeho využití zohlednit rovněž např. zájem na ochranu životního prostředí a princip udržitelného rozvoje území.

[29] Z odůvodnění územního plánu je zřejmé, že odpůrce jednostranně upřednostnil právě tento princip, když uvedl, že vlastní ložisko je chráněno před vytěžením pro potřeby budoucích generací a při zohlednění kvality života generací současných. S ohledem na tento princip odpůrce těžbu a činnosti související a obdobné na svém území zcela vyloučil. Nezohlednil však existenci nadřazeného územně plánovacího dokumentu (ZÚR OK), který ukládá obcím těžbu ve vymezených územích a za splnění stanovených podmínek umožnit. Odpůrce tak nehodnotil a nevážil protichůdné zájmy, tj. zájem na využití nerostného bohatství se zájmy, které se rozhodl chránit. Stěžovateli je tudíž třeba přisvědčit také v tom, že v tomto ohledu je odůvodnění územního plánu odpůrce nedostatečné.

[30] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací krajského soudu, že plochu těžby by byl odpůrce povinen v území vymezit v případě existence rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru. Žádné takové rozhodnutí pro předmětné území v době vydání

opatření obecné povahy neexistovalo. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že pokud bude po splnění zákonných požadavků vydáno rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru podle § 27 odst. 6 horního zákona, které je i rozhodnutím o využití území v rozsahu jeho vymezení na povrchu, vyznačí odpůrce podle § 26 odst. 3 horního zákona hranici takto stanoveného dobývacího prostoru v územním plánu v návaznosti na příští zprávu o uplatňování územního plánu (§ 55 odst. 1 stavebního zákona). Stávající zařazení pozemků, na nichž se nachází CHLÚ a ložiska výhradních či nevýhradních surovin, do ploch W, NL, ZP, NP a NZ nebrání případnému stanovení dobývacího prostoru na těchto pozemcích, pokud územní plán nevylučuje v dotčených plochách těžbu nerostných surovin.

[31] Nejvyšší správní soud tedy shledal důvodnou námitku stěžovatele, v níž se domáhal zrušení *vytlučení umístování staveb, zařízení, a jiných opatření pro těžbu nerostů v nezastavěném území* v části územního plánu pro plochy W, NL, ZP, NP a NZ. Zbývající námitky uplatněné stěžovatelem v kasační stížnosti shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnými, jak vysvětleno výše.

[32] Nejvyšší správní soud za této procesní situace zvažoval, zda není na místě výrok II. napadeného rozsudku zrušit a věc vrátit v tomto rozsahu k dalšímu řízení krajskému soudu. S ohledem na pravomoc rušit i část opatření obecné povahy dle § 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s. v rámci rozhodnutí o kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud takový postup považuje za formalistický, neúčelný a v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Krajský soud by byl v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu a pouze by „fakticky rozšířil“ zrušující výrok i na výše zmíněný regulativ územního plánu vylučující pro plochy W, NL, ZP, NP a NZ umístování staveb, zařízení a jiných opatření pro těžbu nerostů v nezastavěném území. Tuto otázku může efektivně vyřešit i Nejvyšší správní soud v rámci rozhodnutí o kasační stížnosti, pokud tuto část opatření obecné povahy sám zruší. Tím zároveň bude skončeno řízení a účastníkům řízení již nebudou vznikat další náklady související s vedením sporu.

[33] Nejvyšší správní soud proto přistoupil ke zrušení výroku II. kasační stížností napadeného rozsudku pouze v části zamítající návrh na zrušení opatření obecné povahy v části zakazující umístovat „*stavby, zařízení a jiná opatření pro těžbu nerostů, včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení*“ stanovené v bodě A/I.6b pro plochy W, NL, ZP, NP a NZ. Tuto část napadeného opatření obecné povahy zároveň sám zrušuje dle § 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s. Ve zbytku Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[34] Nejvyšší správní soud po celkovém posouzení věci dospěl s ohledem na výše uvedené k závěru, že kasační stížnost je zčásti důvodná, neboť byl naplněn kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proto výrok II. rozsudku krajského soudu v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil, avšak pouze v té části, kterou krajský soud zamítl návrh stěžovatele na zrušení regulativu zakazujícího umístovat „*stavby, zařízení a jiná opatření pro těžbu nerostů, včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení*“ stanoveného v bodě A/I.6b pro plochy W, NL, ZP, NP a NZ. Ve zbytku zamítavý výrok rozsudku krajského soudu ob stojí a zůstává nedotčen. Kasační stížnost brojící proti této části výroku II. rozsudku krajského soudu tedy bylo třeba zamítnout.

pokračování

[35] Vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení uvedené části napadeného územního plánu odpůrce (tj. regulativu zakazujícího umísťovat „*stavby, zařízení a jiná opatření pro těžbu nerostů, včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení*“ stanoveného v bodě A/I.6b pro plochy W, NL, ZP, NP a NZ), Nejvyšší správní soud využil své pravomoci dle § 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s., krajskému soudu nevrátil věc k dalšímu řízení a tuto nezákonnou část opatření obecné povahy zrušil.

[36] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení, tj. jak o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, tak i o náhradě nákladů řízení před krajským soudem. Stěžovatel se v návrhu domáhal zrušení územního plánu v částech: (i) vylučujících těžbu nerostů v katastrálním území Žerotín, v ploše CHLÚ a v ploše výhradního ložiska štěrkopísku Žerotín – Liboš (evidenční číslo ložiska B3 216 800), (ii) vymezujících plochy CHLÚ a plochy výhradního ložiska štěrkopísku Žerotín – Liboš (evidenční číslo ložiska B3 216 800) ve stabilizovaných plochách zemědělských NZ a (iii) vylučujících umísťování staveb zařízení a jiných opatření pro těžbu nerostů v nezastavěném území, tj. na plochách W, NL, ZP, NP a NZ. Z výše uvedeného odůvodnění je zřejmé, že návrhu stěžovatele bylo vyhověno v části (i) a v části (iii) pouze ve vztahu k plochám W, NL, ZP, NP a NZ. Návrh stěžovatele byl zamítnut ve vztahu k části (ii) a části (iii) ohledně ploch NS – Plochy smíšené nezastavěného území. Návrh stěžovatele tedy byl úspěšný přibližně z jedné poloviny a z jedné poloviny neúspěšný. Vzhledem k tomu, že navrhovatel i odpůrce uspěli každý z jedné poloviny, rozhodl Nejvyšší správní soud o náhradě nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. podle uvedené procesní úspěšnosti stran tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu